

THE FAKING GAME

színjáték

fine
selection

OLIVIA HAYLE

OLIVIA HAYLE

THE FAKING GAME

színjáték

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Azoknak a lányoknak, akik mindig
a többiek kedvében akartak járni, és végül
olyan nővé értek, akik féltek határokat szabni másoknak.*

*Leld meg a bátorságot abhoz,
hogy meghúzd ezeket a határvonalakat,
és azt a szerelmet, amely így is kitart melletted!*

1. FEJEZET

Nora

EGY ÉJSZAKAI KLUBBAN VALÓ BULIZÁS legjobb része az, amikor végrehátra eljöhetsz onnan.

Egy órát sem töltöttem még el a mellkasomban dübörgő lármában, de az már így is pontosan harminc perccel több volt a kelleténél. A sötétséget átszelő, vibráló neonfények szivárványszínekkel festik meg a vonagló testeket. Bár Poppy mellettem ül, alig hallani a szavait.

Tegnap este, miután berendezkedtem a New York-i albérletemben, ráírtam, és megkérdeztem, lenne-e kedve összefutni velem. A modellkedés hozott össze bennünket, és arra gondoltam, talán összebarátkozhatnánk. Örültem volna, hogyha az új városomban is szert tehetek néhány barátira.

Ő pedig ezt a helyet választotta. Egy előkelő klub VIP-páholyát, ahová hét másik modell barátnőjét is magával hívta.

– ...ugye? Szerinted is állati jó móka lenne? – sipítja a fülembe.

Mosolyogva bólogatok, mintha érteném, amit mond. Vacsorában reménykedtem ma este, esetleg egy-két pohárka italban. Egy olyan helyen, ahol ténylegesen beszélgethetünk. A társaság legmagasabb tagja, egy szőke nő áthajol az asztal felett.

– Még egy kört? – harsogja túl a zenét, az üres pezsgősüveget lóbálva.

A többiek üdvívalgásban törnek ki, és egy barátságos, androgün modell, akivel néhány alkalommal volt szerencsém együtt dolgozni, a magasba emeli üres poharát. Rajtunk kívül még két férfi ül a bokszban, akik a jelek szerint mindezt finanszírozzák. Alighanem a harmincas-negyvenes éveikben járhatnak, és a hitelkártyáikat meg az önelégült vigyorukat villogtatják.

Nem igazán emlékszem a nevükre. Chad és... Dean, azt hiszem. Vagy valami ilyesmi. A tüskés hajú, alacsonyabbik süvöltötte a fülembé még korábban, miközben tenyerét a derekamra csúsztatta.

Elmosolyodtam, és addig fészkelődtem, míg elég távol nem kerültem tőle.

Poppy megragadja a karomat, és közelebb húz magához.

– Hát nem nagyszerű? – ömleng. – Úgy örülök, hogy újra a városban vagy!

– De, én is örülök, hogy újra itt lehetek! – felelem.

Poppy rám mosolyog, és már fordul is vissza, hogy meghallgassa, mi mondanivalója van Deannek. Vagy Chadnek.

Poppy kedves lány. Legalábbis azt hittem, amikor ugyanazon a reklámfotózáson dolgoztunk, vagy ugyanazon a kifutón lejtettünk végig. Ezért is kerestem fel őt újra. Emlékeim szerint jól szórakoztunk együtt, igazán jól éreztük magunkat. Nem arra a megjátszott szórakozásra gondolok, amikor az emberek csupán a családnevem miatt akarnak közelebb férkőzni hozzám.

Lepillantok az órámra. Mindössze nyolc perc telt el azóta, hogy utoljára ránéztem. Túl korai lenne még bedobni az afterparti ötletét valami csendesebb helyen. Ha úgy döntök, maradok, még órákon át el kell viselnem ezt. Igazán maradnom kellene. Hát ha sikerülne összebarátkoznom néhányukkal.

Poppy odahajol hozzám, tekintetét az órámra szegezi.

– Az ott egy Artemis?! – kérdezi félig sikítva.

– Igen, az – erősítem meg egy biccentéssel.

Poppy ujjai megsimítják a platina karórát. Az a márka, amelyet a családom már közel egy évszázada gyárt. A hátoldalára gravírozott, aprócska svájci zászló alátámasztja, hogy a gyártás azóta is abban a völgyben zajlik, ahol a nagyapám született.

– Azta! Te biztos kedvedre válogathatsz. – Poppy keze lesiklik a csuklómról, miközben a szája ismét vigyorra húzódik. – Ebben a szezonban is modellt állsz majd a családot valamelyik márkájának?

Megvonom a vállam.

– Némelyiknek, igen, de most nem kimondottan a modellkedés miatt jöttem ide.

– Micsoda?

Közelebb hajlok hozzá.

– Nem a modellkedés miatt jöttem vissza a városba!

Poppy tökéletesre szedett szemöldöke felszalad.

– Akkor mit keresel itt?

– A saját divatmárkámon dolgozom – világosítom fel. Néhány hónap múlva én is részt veszek a divatbemutatón, tizenkét másik, névtelen tervezővel versenybe szállva.

Poppy arckifejezése megváltozik; a vonásai meglepettséget és még valami mást tükröznek, amit nem igazán tudok hova tenni.

– Ó, hűha! Ez... új. Miért nem akarsz már modellkedni? – húzódik közelebb hozzám. – Tudod, a te kapcsolataiddal akár még topmodell is lehetnél.

A már majdnem üres poharam után nyúlok.

– Élvezem a modellkedést, komolyan, de most valami mást szeretnék kipróbálni.

Poppy bólogat, de látom rajta, hogy már nem figyel rám. Vállát a zene ritmusára riszálva újra a többiek felé fordul. A fenébe! Attól még, hogy én ki nem állhatom, ő továbbra is a modellkedésből él. Talán jobb lett volna, ha nem mondok semmit.

Legközelebb óvatosabb leszek.

Felhajtom a maradék italomat. Asztalunkat a VIP-szekció legtávolabbi, sötétbe burkolózó sarkába suvasztották, ahonnan egyenesen rálatni a táncparketre. Térre van szükségem.

Felpattanok, és a bárpult felé veszem az irányt.

Talán a mosdót is meglátogatom.

Talán egész egyszerűen csak fogom magam, és visszamegyek az új lakásomba.

Csupán néhány lépés választ el a pulttól, amikor újra megérzem azokat az ujjakat a derekamon. Basszus! Ez Chad lesz. Vagy Dean. A fickó közelebb hajol hozzám. Elég közel ahhoz, hogy az orromat megcsapja a kölni meg az izzadság szaga.

– Hé-kás! – kurjantja a fülembé. Lehelete végigszánt a bőrömön, mire kiráz a hideg. Pfuj! – Máris meglógnál?

Lehet, hogy más nők ezt vonzónak találnák. Én nem. Lehet, hogy velem van a baj. Megperdülök, a mozdulat lesodorja a derekamra tapadó kezét.

– Csak szerzek még valami innivalót.

A pasas üveges szemmel bámul. Beszedett valamit? Honnan ismeri Poppy ezeket a fickókat?

– Majd én meghívlak egy italra! – Gyakorlatilag ordít, a szavak mégis alig hatolnak át a dübörgő zenén.

Közelebb húzódik, keze ismét rám talál. Ezúttal a csípőmön landol.

– Mi is a neved?

– Eléanore! – kiáltom.

A fickó elvigyorodik.

– Imádom ezt a nevet! Az igazság az, hogy ez a kedvencem.

Istenem, segíts!

– Komolyan? – Miért araszol ilyen lassan a pult előtt kígyózó sor? Megpróbálok hátrálni tőle egy lépést, ő azonban velem együtt mozdul, mintha valamiféle táncot lejténénk.

– Te is modell vagy, igaz?

– Igen, de már nem modellkedem annyit. – Vagy legalábbis ez lenne a célom, de nehéz nemet mondani, valahányszor az ügynököm felkeres. A családom cégének, egyúttal pedig a bátyámnak dolgozik, és úgy tűnik, állandóan azt akarják, hogy én legyenek valaminek az arca.

Chad bólogat; két kurta biccentés, amiből azonnal arra következtek, hogy valójában egy szót sem hallott abból, amit mondtam.

– Aha, igen. Tudod, mit? Baromi nagy itt a hangzavar. Én itt lakom, a közelben. Tribecában!

A francba! Gyűlölöm, amikor a pasik ezt csinálják. Már keresem is a szavakat, hogy visszautasítsam. Ráfoghatnám fejfájásra. Más terveim vannak. Csőtörés van a lakásomban... Itt akarok maradni. Hogyan szereljük le a pasikat: az egyetlen dolog, amiben igazán, igazán jó vagyok.

Hiszen egész életemben mást sem csináltam.

A fickó befurakszik a személyes terembe, és ó, *istenem!* Emberek mögöttem, körülöttem, ő pedig előttem. Elállja az utamat.

A bulizás jó móka... volt valamikor. Mostanra ezt is beárnyékolták az elvárások meg a zsúfolt VIP-szekciók.

– Szállj le róla! – A mélyen zengő szavak még a hangszórókból áradó dübörgés ellenére is jól kivehetők. Egy férfi furakodott be közém és Chad közé, széles válla félig kitakarja a másik alakot.

Összeszorul a gyomrom. Ismerem ezt a hangot.

– Elnézést! – ordítja Chad. – Veled van?

A férfi hátrafordul, rám néz. Már közel hat hónapja, hogy utoljára láttam őt. Minden igyekezetemmel azon voltam, hogy ne gondoljak rá – mint mindig –, erre a férfira, akit a bátyám a legjobb barátjának titulál. Akinek az öröksége vetekszik az enyémmel. Egykor ő volt a híres Calloway örökös, ám az édesapja halála után minden az ő kezébe került.

A birtokok, a vállalat, a hatalom.

West résnyire szűkült szemmel mered rám. Sötét szemöldökét összevonja – a bal oldalt egy sebhely szeli ketté. Mindig is érdekelt, hogyan szerezhetette.

– Igen, velem van – feleli. – És már éppen menni készült.

Chad kámforrá válik. Úgy tűnik el a tömegben, ahogyan West a magasságával és az alkatával soha nem tudna.

– Te meg mit keresel itt? – teszem fel a kérdést, noha már tudom a választ. Sejttem.

West hozzám hajol. Tényleg. *A zene.* Lábujjhegyre emelkedem – soha nem merészkedtem még ilyen közel hozzá.

– Mit keresel itt? Rafe küldött?

– Arra nem volt szükség – veti oda nyersen West. – Gyere! Indulunk.

– De én nem akarok elmenni – tiltakozom. Annak ellenére sem, hogy sajog a lábam, fáradt vagyok, és alig várom, hogy szívhassak egy kis friss levegőt. Csakis egy oka lehet annak, hogy West itt van. *Tényleg* Rafe küldte, hogy pesztráljon.

West ujjai a könyökömre fonódnak.

– Indulunk – jelenti ki, és a tömeg, amellyel alig néhány pillanattal korábban hadakoztam, egyszerűen szétválik előtte. Átengednek miniket. Követem őt, és a fenébe is, a kijárat felé megtett minden egyes lépéssel egyre felszabadultabban lélegzem.

Kilépünk a nyüzsgő, New York-i utcára. Az épület előtt sorban tolonganak a szórakozni vágyó emberek, mi azonban elhaladunk mellettük, és egyenesen a járdaszegély mellett várakozó, nagy, fekete autó felé vesszük az irányt.

– Mégis mit gondoltál?! – West hangját átítatja a frusztráció. Elereszti a könyökömet. – Még a biztonságiakat sem hoztad magaddal, akiket beosztottam melléd.

– Nem akarom, hogy testőrök koslassanak a nyomomban.

Jóképű vonásai haragos maszkká keményednek. Átölelem magam. Késő április van, az éjszakai levegő azonban még korántsem melegedett

fel eléggé ahhoz a vékony ruhához, amit viselek. A legújabb terveim egyike.

– Miért nem? – erősködik West. – Egy órával ezelőtt jelentették, hogy anélkül hagytad el az épületet a hátsó ajtón át, hogy közölted volna velük, hová tartasz.

– Sem nekik, neked meg aztán *főleg* semmi közöd ahhoz, hová megyek.

– Nagyon is közöm van hozzá. A bátyád gondoskodott róla. – West szeme elkeskenyedik. – És *te* is, amikor úgy döntöttél, New Yorkba költözől.

– Dolgozni jöttem ide, nem azért, hogy megfigyeljenek. – Azt magam mögött hagytam, Európában.

West megdermed. Rémisztően mozdulatlan, whiskyszín szeme mostanra résnyire szűkült. Az öltönyéből ítélve alighanem épp benne volt valamiben, amikor értesítették, hogy elhagytam a lakást. Megzavartam volna valamit? Tönkretettem volna az estéjét?

– Javíts ki, kérlek, ha tévedek – kezdi –, bár természetesen nem tévedek, de az utóbbi négy hónapban sorra kaptad a fenyegetéseket. Leveleket, SMS- és egyéb üzeneteket, és legutóbb már fényképeket is, amik *teljesen* egyértelművé teszik, hogy valaki zaklat téged. Párizsban Rafe gondoskodott a személyes biztonságodról. Most, hogy itt vagy, ez a feladat rám hárul. Ennek ellenére te jó ötletnek tartottad – hajol közelebb West –, hogy mindenféle védelem nélkül bulizni menj az éjszaka közepén?

– Nyilvános helyen voltam. Végig emberek vettek körül.

– Pontosan. Vadidegenek.

– Tudok vigyázni magamra – vágom rá.

West felnevet. Kurta, száraz vakkantás.

– Nyilván. Ezért kellett megmentenem téged attól a részeg idiótától, aki folyton taperolt.

– Nem kértem a segítségedet! – csattanok fel. – Azoknak a testőröknek pedig nem szabadna közvetlenül neked jelenteniük.

– Még szép, hogy nekem jelentenek. Hiszen engem kértek meg, hogy gondoskodjak rólad.

– Lehet, hogy Rafe kishúga vagyok, de nem vagyok már gyerek.

West összeszorítja az állkapcsát.

– Nem, nem vagy az. Többé már nem. Ideje, hogy komolyan vedd ezt.

– Csak szórakozni szerettem volna. Egyetlen normális estét – mondom. És egyébként is, hogy merészeli? Nagyon is komolyan veszem. Minden áldott nap, amióta csak az az első, furcsa üzenet megérkezett. De most már egy másik városban vagyok, és szörnyen reménykedtem abban, hogy végre magam mögött hagyhatom ezt az egészet. Csak vágytam egy barátra.

Feltámad a szél, belekap a barna hajamba.

West tekintete lejjebb vándorol, a karomon végigfutó libabőrre. Vonásai még inkább megkövülni látszanak, miközben kibújik a zakójából.

– Tessék – mondja, és a vállamra teríti.

– Köszönöm. – Gyűlölöm, hogy meleg. Azt pedig még jobban gyűlölöm, hogy jó illata van.

West a kocsni irányába biccent.

– Menjünk! Hazaviszlek.

Habozok, erősebben szorítom össze magamon a zakót.

– Foghatok egy taxit. Nem kell...

West felsóhajt.

– Szállj be a kocsiba!

– *Jól van!* – Ellépek mellette, a szívem csak úgy kalapál. Nem tudom kezelni a konfliktusokat. Sosem tudtam. Ennek a férfinak látszólag mégis mindig sikerül kihoznia a sodromból. Senki más mellett nem vagyok olyan harapós, mint mellette.

Becsusszanok az elegáns, fekete SUV hátsó ülésére. West úgy mozog, mintha saját gravitációs mezővel rendelkezne: minden egyes lépéssel átrendezi maga körül a világot. Ma este pedig engem is új pályára állít.

West mindig is kivételes férfi volt.

A családnévét mindenki ismeri ebben az országban, ahogy máshol is. Az aranykor egyik klasszikusa. Az Astorok, a Vanderbiltek. És a Callowayek. Azon kevesek, akiknek a vállalatai még ma is érintetlenek, és birtokaik egytől egyig családi kézben maradtak.

West olyan hatalmas örökséggel bír, amelyet felfogni is nehéz. Le-fogadom, hogy az arrogancia is része a csomagnak. A Calloway vérvonalban apáról fiúra száll. Saját kis királyságuk uralkodói.

– Ne csinálj ilyet még egyszer! – szólal meg az utastér sötétjében. Behunyom a szemem, és a fejtámlának döntöm a fejem. West hangja mély, megnyugtató.

Csak hogy olyan szavak jönnek ki a száján, amiket már túlságosan is sokszor hallottam.

Csináld ezt. Csináld azt. Állj ide. Mondd ezt.

Légy jó kislány. Légy jó testvér. Gondoskodj a kisebbekről. *Árgus szemmel figyelnek minket.* Mosolyogj visszafogottan, mosolyogj szélesebben, hajlítsd a hátad.

– Te nem vagy a bátyám – közlöm vele a sötétben.

– Nem, kurvára nem vagyok az – dörmögi West. Profilja árnyas sziluett csupán a kocsi ablakán túl elsuhanó város fényei mellett. Szögletes álla egy újabb dolog, amelyet örökölt. Törvénybe kellene ütköznie, hogy valaki így mozogjon, és ilyen baromi jól nézzen ki közben.

– Hálás vagyok a biztonsági személyzetért – mondom. – Tényleg. De nem hiszem, hogy a jövőben olyan nagy szükségem lenne rájuk, és egyébként is, nagyon óvatos leszek. Ígérem. Úgyhogy köszönöm, West, de kösz, nem.

A félhomályba borult utastérben West felém fordul.

– Remek – feleli –, de ezt nem te döntöd el. Holnap egyetlen lépést sem teszel meg nélkülük.

2. FEJEZET

West

NORA MONTCLAIR A LEGJOBB BARÁTOM KISHÚGA.

És figyelembe véve, hogy Rafe tulajdonképpen olyan nekem, mintha a testvérem lenne, Norát is a saját húgomként kellene kezelnem. A gond csupán annyi, hogy a *kellene* szó sosem töltötte be a szerepét azokban az esetekben, amikor Nora is érintett.

Számomra ez a nő csak bajt jelent. És ez mindig is így volt. Attól a pillanattól fogva, hogy – évekkel ezelőtt – először megpillantottam, amikor hóna alatt a rajzfüzetével, arcán széles mosollyal besétált Montclairék nyaralójába. Haja fényes sötétbarna, szeme intelligenciától csillogó, ajka mosolyra kész. Nálam és Rafe-nél négy évvel fiatalabb, csinos és burookban nevelkedett.

Mindössze néhány centivel alacsonyabb nálam, olyan arcvonásokkal, amelyek reklámokra és óriásplakátokra teremtettek.

Mostanra azonban egy nagyon is *égető* probléma lett belőle. Valami istenverte idióta úgy döntött, hogy az egészséges határokat átlépve a megszállottjává válik. Rafe beavatott a zaklató ügyébe, akit még a saját biztonsági szolgálatának sem sikerült felkutatnia. Abba, hogyan fajult a helyzet a közösségi médiában posztolt hozzászólásoktól a Norának

küldött e-mailekig, és végül az első levélig, amelyet a zaklató a lány lakására küldött.

Nora egy divattervezői lehetőséget megragadva költözött New Yorkba, és noha Raphaël alaposan képzett biztonsági szakemberekkel rendelkezik Európában, én behatóbban ismerem ezt a várost.

Minden rendben lesz. Tökéletesen *rendben*.

Ez az egész csak annyit jelent, hogy több héten keresztül tartanom kell vele a kapcsolatot. Hogy árgus szemmel kell figyelnem, merre jár éppen, gondoskodnom kell a biztonságáról, valamint készenlétben kell állnom, arra az esetre, hogyha a biztonsági csapatnak szüksége lenne rám. Amíg én vigyázok rá, egyetlen haja szála sem görbülhet.

Pontosan így éreznék akkor is, ha a saját húgomról lenne szó.

Még akkor is, hogyha a bosszúság, ami tegnap este átjárt, miközben félretaszítottam azt a fickót, aki egyre közelebb furakodott Norához – noha ő hátrált volna tőle –, valami egészen más érzésnek a határán ingadozott. Olyasvalaminek, amit nem engedhetek meg magamnak, aminek nem adhatom át magam, és amibe nem gondolhatok bele túl mélyen.

Legutoljára azon a bulin láttam Norát, amit Raphaël hónapokkal ezelőtt szervezett. Csinosan festett abban a kék ruhában, a kifogástalan modorával és a mosollyal, ami ugyan természetesnek tűnt, én mégis sejtettem, hogy minden volt, csak az nem.

Mindig mindenkivel kifogástalanul viselkedett – *engem* kivéve.

Vegyük például a tegnap estét, amikor selymes, fekete ruhájában, kihúzott szemével minden egyes lépésnél vitába szállt velem.

Végigszántok a hajamon, és nem törődöm azokkal a pillantásokkal, amelyeket néhány alkalmazottam felém vet. Nem jellemző, hogy el látogassak a Manhattan belvárosában lévő Calloway Holdings iroda-épületébe, most mégis itt vagyok, és ez másoknak is szemet szúr.

Valamilyen oknál fogva bosszantom Norát. Évek óta így megy ez.

Csak hogy személyesen tettem ígéretet Raphaëlnek, hogy mellettem biztonságban tudhatja a húgát. Hiszen Rafe családtag. Azóta annak

tekintem őt, amióta együtt jártunk a Belmont Akadémiára, mint két, alkalmazkodni képtelen tinédzser fiú, szülői felügyelet híján túl sok szabadidővel.

Az egyik ügyintéző megállít, korábban ugyanis megkértem, hogy értesítsenek, amint a legfrissebb pénzügyi kimutatások beérkeznek. *Lenne esetleg egy kis időm?*

Igent mondok, még akkor is, ha az idő az, amiből a legkevesebb áll a rendelkezésemre.

Ez az öreg épület már a harmincas évek óta szolgál a Calloway Holdings központjául, azóta, amióta a dédapám egyik napról a másikra megszédte magát az acélgyártásból. A szóbeszéd szerint a nagy gazdasági válság alatt, jóformán aprópénzért vette meg ezt a régi kőépületet. Könyörtelen.

De ez volt ő. *Az Úttörő.* Az elmúlt öt évben két életrajzi könyvet is kiadtak róla. Én egyiket sem olvastam. A saját étkezőm falán lógó portréja már minden csepp kíváncsiságot kiölt belőlem. Éppen elégszer érzem magamon a pillantását. Pontosan tudom, milyen elvárásoknak kell megfelelnem.

És miután átbaszott a palánkon, már nem is igazán fűlött a fogam ahhoz, hogy a szívembe zárjam a felmenőmet. Ő volt az, aki létrehozta a vagyongazdálkodási alapot a Long Island-i Fairhaven birtokra, az otthonomra vonatkozóan. A vállalkozást megörökölhetem, de mi lesz a házzal? Az csak akkor lehet az enyém, ha megházasodom, mire betöltöm a harmincat. Ami a nyár végén esedékes.

Kifutok az időből, és most még a Nora-probléma is a nyakamba szakadt. Az én frusztráló, túlságosan is szemrevaló és határozottan veszélyes problémám.

Fél füllel hallgatom csak, amit a pénzügyi intézőm mond.

Miután megköszönöm Allisonnak a pénzügyi beszámolót, a lift felé veszem az irányt. Egyetlen pillantás az órámról, és tudom, hogy közeleg a következő megbeszélésem, márpedig ki nem állhatom a késést.

Kaptam egy üzenetet Rafe-től.

RAFE

Hogy alakult az első teljes nap?

Csupán egy másodpercig tétovázom, mielőtt bepötyögöm a választ.

WEST

Jól. Minden a tervek szerint halad.

Arról nem kell tudnia, hogy a legeslegelső este, amit a húga a védelmem alatt töltött, teljes kudarc volt. A szórakozóhely előtt, a járdán Nora szeme dacosan csillogott, ami csak tovább táplálta a bosszúságom szikráit. Ám aztán megremegett a hangja, ahogy azt bizonygatta, képes gondoskodni magáról.

Mindig is az volt az érzésem vele kapcsolatban, hogy valójában két oldala van; egy, amelyet kifelé mutat, és egy, amelyet rövid pórázon, elzárva tart.

Raphaël újabb üzenetet küld.

RAFE

Kösz. Jövök eggyel.

A fogamat csikorgatom. Nem, *egyáltalán* nem tartozik nekem semmivel. Nem, amikor ő volt az, aki megengedte a húgomnak, hogy tavaly nyáron a párizsi lakásában maradjon. Nem, amikor ő volt az, aki a bentlakásos iskolában segített megőrizni az ép eszemet. Nem, amikor csupán arra kér, viszonozzak egy szívességet. És mégis mi egy szívesség testvérek között?

Végtére is, egy család vagyunk. Vér szerint talán nem, de minden más tekintetben igen.

Ami együttal azt jelenti, hogy Norát is a kishúgomként kellene kezelnem.

Elhúzódik a megbeszélés. A különféle befektetésekhez tartozó számadatok és előrejelzések, világos javaslatokkal kiegészítve a közelgő negyedévekre. Késő délután van már, mire szünetet tartunk, és csak akkor veszek észre két nem fogadott hívást a biztonsági főnökömtől.

A francba! Az elmém azonnal riadót fúj. Újra magam előtt látom azt a szempárt, hallom reszkető hangját. Ha valaki megrémisztette őt...

Kimentem magam, és visszahívom a számot.

– Jelentést kérek!

– A célszeméllyel minden rendben. Csak egy időre nyoma veszett – világosít fel Arthur. Kurtán, lényegre törően beszél. – Futni ment a Central Parkba. Rajta tartottuk a szemünket, ő azonban meglógott. Tizenöt percbe telt, mire újra ráakadtunk. A csapatom épp most kíséri vissza őt a lakásába.

– Hogy érted azt, hogy meglógott?

– Nagyon gyorsan fut, uram. A két legtapasztaltabb emberemet állítottam rá, de arra mégsem voltunk felkészülve, hogy... ennyire gyors lesz. Azt hiszem, legalább részben szándékos volt. Többször nem fog előfordulni. Legközelebb jobb formában lévő emberekkel készülök.

– A fenébe – motyogom. – És biztos vagy benne, hogy most nem rázza le az embereidet?

– Biztos vagyok benne, uram. Visszafelé tart, a lakásába. Körülbelül húsz perc, és meg is érkezik.

– Tájékoztass a fejleményekről!

Kimentem magam a bizottsági ülésről, és elhagyom az irodát. A leggyorsabb az, hogyha fogok egy taxit, és rövidesen már úton is vagyok a New York-i forgalomban, Nora lakása felé.

Évek óta nem volt párkapcsolatom. Nem volt rá időm. Nora kevesebb mint két napja tartózkodik a városban, és én máris úgy érzem magam, mintha két beosztás között zsonglörködve loholnék valaki után.

A taxi lehúzódik az épület előtt, amelyben Nora lakása is van. A pontos címet Raphaël küldte át, és tudom, hogy a csapatom már minden sarkot átfésült odabent. Csakhogy túl sok az ismeretlen tényező. Szomszédok. Számos ki-, illetve bejárat. Helyek, ahonnan beláthatnak a lakása ablakain.

Az egyik testőröm már bent vár.

– Nyolcadik emelet – mondja Madison. – Odabent van.

Egy másik őr a lakása előtt, a folyosón áll. A neve Jason, és még új a csapatban. Kipirult az arca. Ő lenne az egyik, akinek tartania kellett a lépést Norával?

Egyébként is, milyen gyorsan futhat?

Bekopogok az ajtaján. Nem kevés időbe telik, mire hallom kattanni a zárat. Kitérül az ajtó.

Nora még mindig az edzőfelszerelését viseli. Sötétbarna haját lófarokba kötötte, és most kecses állát felszegve néz rám. Az ő világos bőrét is elfutotta a pír, ettől úgy fest, mintha...

Nem szabadna észrevennem az ilyesmit. *Gyakorlatilag* a húgomról van szó.

– Nora – szólok meg.

– West. – A vállam felett átkémlelve Jasonre néz. – Hé, biztos vagy benne, hogy nincs szükséged egy pohár vízre?

Az őr a fejét rázza.

– Nem, köszönöm, kisasszony. Jól vagyok.

– Ha mégis meggondolnád magad, csak kopogj be. – Nora mosolya azonnal lehervad, amikor újra felém fordul, de azért szélesebbre tárja az ajtót, hogy beengedjen. – Esetleg te kérnél egy pohár vizet?

– Nem, nem kérek. – A lakása tágas és modern, padlótól a plafonig érő ablakokkal, amik lenyűgöző kilátást biztosítanak a városra. A falakat ízléses műalkotások díszítik, a konyhával egy légtérben lévő nappalit mutatós bútorokkal rendezték be. Kellemes, annyira, amennyire egy rövid távra bérelt lakás csak lehet. – Hallottam, futni mentél.

– Hát ezért jöttél. – Nora nekitámaszkodik a kanapé háttámlájának. A fekete futónadrág teljes hosszában kiemeli kidolgozott lábát. – Igen, így volt. És a testőreimet is magammal vittem. Nem hinném, hogy bármi rosszat tettem volna.

– Megígérted, hogy másodszor már nem futsz el előlük.

– Nem előlük futottam – tiltakozik, majd egy vállrándítással folytatja. – Vagyis, tulajdonképpen mégis, de ők voltak azok, akik a nyomomba eredtek. Nem hiszem, hogy az én hibám, amiért nem tudták tartani az iramot.

Az ablakhoz sétálok. A szemközti lakásból zavartalanul belátni ide, hiába választja el őket egymástól egy utca.

– Vagy alkalmazkodsz, vagy alakítanod kell a dolgok megszokott rendjén. Minden este behúzod a függönyt?

– Igen. Az emberek már jártak idebent, és mindent leellenőriztek. – Karba font keze felnyomja a melleit a testhezálló, fekete felső alatt. A fogamat csikorgatom a látványtól. A saját húgomként *kellene* tekintenem rá.

Csak hogy nem az. Sosem voltam képes így gondolni rá.

– Tudom.

– És nem bízol bennük?

– Magamban jobban bízom. – Besétálok a hálósobába, és gyorsan körbekémlelek odabent.

A helyiség ugyanolyan ízlésesen van berendezve, mint a lakás többi része, a szoba nagy részét azonban egy hatalmas ágy foglalja el. Innen egyetlen ablak nyílik csak, az is a belső udvarra. Még jó, hogy a nyolcadikon vagyunk.

– Egy kicsit tola kodó vagy, nem gondolod? – jegyzi meg Nora a hátam mögött. – Egyébként is, mit keresel?

A szemem rátalál a sarokban álló szék háttámlájára terített trikóra. Egy fekete melltartó lóg mellette.

– A bátyád rám bízott téged – mondom. – Csak alapos vagyok.

– Szeretnéd áttúrní a ruhásszekrényemet? – kérdezi hűvösen Nora.
– Kihúzogathán az összes fiókot? Belenéznel a naptáramba? A biztonsági csapatod ugyanis már megtette mindezt. Egy csapat férfi, tegyem hozzá, akiket még csak nem is ismerek. És akik mostantól a nap huszonnégy órájában az ajtóm előtt ácsorognak.

Állát felszegi, zöld szeme összetalálkozik az enyémmel. A tegnap éjjel viselt sminknek most nyoma sincs, ettől pedig lágyabbak a vonásai. Fiatalosabbak. Orrát szeplők borítják, száját vékony vonallá préseli.

Nehéz számára ez a helyzet. Valóban nehéz.

Összefonom a karomat a mellkasom előtt.

– Bemutakoztak neked? A biztonsági csapat tagjai.

– Igen – feleli. – Miután megkértem őket.

– Fenyegetőnek érzed bármelyikük jelenlétét?

– Nem – mondja, de azután végigsimít a tarkóján. – Gyűlölöm, hogy szükségem van rájuk.

– Megérttem. Rafe is kijelölt melléd egy csapatot, igaz? Mielőtt még idejöttél volna.

– Igen. Némelyikükkel össze is barátkoztam. – Nora vesz egy mély levegőt. – Nem hiszem, hogy a zaklatóm egészen New Yorkig követne.

Azt mondja, *nem hiszi*. Én viszont azt a szót is hallom, amit nem ejt ki hangosan. *Remélem*. Nora reméli, hogy ez a helyzet. Egy néma pillanatig még őt tanulmányozom.

– Megvan a számom. Átküldtem. Mindegy, mi az oka, hogyha bármikor nem érzed magad biztonságban, használd.

Egy biccentéssel veszi tudomásul az utasításomat, és a sebezhetőség egy része elillan az arcáról.

– Azért, hogy aztán odacsörtess, és arról panaszkodj, hogy engem kell pesztrálnod? Mint ahogy tegnap este tetted.

– Komolyan veszem a munkám.

– Vedd egy kicsit kevésbé komolyan – vágja rá.

Megrándul az ajkam.

– Van bármi, amit fel tudsz hozni a személyem ellen? Valami, amiről én még csak nem is tudok? Eltörtem volna egy családi ereklyét? Esetleg elgázoltam valamelyik kiskedvencedet?

Nora a szemét forgatja.

– Köszönöm szépen, de ezek közül egyik sem. Tudok gondoskodni magamról, és azt is tudom, hogyan éljek együtt a testőrökkel. Már korábban is volt részem benne.

– A bátyádnak is majdnem szívrohamot okoztál azzal, hogy elszaladtál előlük?

Nora édesen mosolyog.

– Remek formában vagy, életed fénykorában. Semmi baja nem lesz a szívednek.

– Egy bók? Gyakrabban kellene idejönnöm, hogy átfésüljem a lakásodat.

Nora a bejárati ajtó felé lépdél.

– Egyszer már láttad a hálósobámat. Többször nem fogod.

Hát, ebben baromira igaza van. Semmi okom nincs arra, hogy a szükségesnél közelebb kerüljek hozzá. Elindulok az ajtó felé. Nora engesztelhetetlenül dacos tekintete minden lépésemet követi.

– Nem fogok lemondani a futásról – közli.

– Szerzek melléd fürgébb öröket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

3. FEJEZET

Nora

WEST CALLOWAY SOSEM KEDVELT ENGEM.

Ezt néhány nyilvánvaló tény alátámasztja. Először is, a bátyám barátai közül ő az egyetlen, aki sosem mosolyog rám. Még a csendes és komoly James is villant rám egy-két mosolyt. West viszont soha.

Másodszor, egyszer rámozdultam, ő pedig visszautasított.

Apám egyik karácsonyi partiján történt. Rafe is ott volt, és az összes barátját meghívta. A buli közvetlenül szilveszter előtt volt, ők pedig azt tervezték, hogy másnap felmennek az Alpokba síelni. Rafe, James, Alexander... és West.

Akkortájt töltöttem be a tizenkilencet. Egy kicsit a fejembe szállt a pezsgő, és épp mielőtt éjfél ütött volna az óra, összeszedtem minden bátorságomat.

Egyedül volt, egy pohár brandyvel a kezében, és a hatalmas kandalló mellett ücsörgött, amikor odasétáltam hozzá. Végigsimítottam a frizurámon, hogy meggyőződjek róla, minden a helyén van... majd felvettem, hogy megihatnánk valamit együtt.

Tekintete tetőtől talpig végigszántott rajtam, és végül az arcomon állapodott meg. Kizárólag elutasítás sütött belőle.